

LUTHERANUS

A Mosonmagyaróvári Evangélikus Gyülekezet Hírlevele

II. évfolyam 2. szám • 2015. Karácsony

Erős vár a mi Istenünk!

Zaj mögött a csend

Még nem sikerült felocsúdni a rémisztő párizsi terrortámadás eseményei alól. Fegyverek dörögtek, bombák robbantak, emberi életek pusztultak el. Zaj, fegyverropogás, sikoltozás hangja borzasztotta el az embereket. Nyugalom és csend azóta sincs. Belgiumban, Brüsszelben teljes készültségben állnak a rendvédelmi szervek emberei. Rendszeresen rendőrautók fülsiketítő szirénázása borzolja az emberek idegeit. A világ más tájain sem nyugszanak a fegyverek. Szíria, Afganisztán, Irak, Jemen, Izrael... Lehetne sorolni a végtelenségig azokat az országokat, régiókat, ahol a csend ismeretlen fogalom.

Nálunk, hála Istennek, nem a fegyverek ropogása töri meg a csendet, hanem az induló karácsonyi vásárlási roham. Mindenünnen harsognak már november közepétől a karácsonyi reklámok. Mostantól ismét lehet vásárolni is tolongani, idegeskedni a bevásárló központokban, hiszen az adventi időszakban nincs boltzár. És ebben a fokozott hangulatban az emberek idegesek, egyre indulatosabbak, egyre hangosabban szólnak a másikkhoz, és egy rossznak vélt szó akár agressziót is szül. Készülünk karácsonyra...!

Igen, sok ember így készül karácsonyra. Pedig ez nem lenne szükségszerű. Mert a karácsonyra másképp is lehetne és kellene készülni. Még akkor is, ha napjainkban csak a zaj hallatszik. Mert a háttérben készülődik valami. Isten terve lassan testet ölt. Mária mindennapos, gyermeket vár. Aztán megtörténik a csoda, egy gyermek születik a világra, egy gyermek adatik nekünk. Csendben történik minden, csak a pásztorok, majd a napkeleti bölcsek tudják meg a csodálatos örömhírt.

Mert ezt a csodát megélni, megérezni csak csendben lehet. Mint a Betlehem melletti mezőn. Itt nincs helye zajnak, háborúskodásnak, ellenségeskedésnek. Csak a csendnek van helye a betlehemi bölcső mellett. Pszt! A kisgyermek alszik! Ne hangoskodjál! Ne ébreszd fel, csak állj oda mellé, nézd és csodáld, és köszönd meg az Istennek!

Kedves Olvasó! Áldott adventi karácsonyvárást kívánok. Zárd ki – lehetőség szerint – a külső zajokat. Csendesedj egy kicsit el, fordulj egy kicsit befelé, és csak arra figyelj, ami ilyenkor igazán fontos! Arra, hogy érted megtörtént a csoda! Megszületett Jézus!

Így legyen áldott adventi és karácsonyi ünneped!

Kiss Miklós
esperes lelkész

AZ ADVENTI KOSZORÚ

Mintegy másfélszáz éve állítanak a keresztény világban adventi koszorút. Az Úr eljövetele várás ünnepét ugyan már a 4. századtól megtartjuk, de az első adventi koszorún csak 1839-ben gyúltak ki a gyertyák. A ma már száz féle formában, stílusban és színben pompázó szimbólum őseit **Johann H. Wichern** német evangélikus lelkész készítette el. Egy felfüggesz-

tett székérkerékre 23 gyertyát helyezett, melyek közül minden nap eggyel többet gyújtott meg karácsonyig.

A világító gyertyák számának növekedése szimbolizálja a növekvő fényt, amelyet Isten Jézusban a várakozónak ad karácsonykor.

Katolikus körökben az adventi koszorún található négy gyertya színe lila, kivéve a harmadik (öröm-) vasárnapra jutót, amely rózsaszín.

Az első adventi koszorún a piros gyertyákat hétköznap, a fehéreket vasárnap gyújtotta meg az egykori lelkész. Ma már csak 4 gyertyával készülnek a koszorúk.

KARÁCSONY ÜZENETE

„Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek! Az Úr közel!”

(Fil 4; 4-5.)

Pál apostol e sorokat azért írta a Filippi gyülekezetnek hogy emlékeztesse őket, van miért örülni, vigadni és hálát adni az Úrnak minden nap. Az Úr közel van hozzánk!

Minden emberhez, hozzád is, akkor is, ha ezt nem hiszed.

A mi Urunk nem olyan Isten, aki a trónján ülve nézi a földet, és a távolból kívülállóként szemléli az eseményeket, hanem olyan Isten, aki lejött hozzánk, közöttünk járt testben és most is velünk van lélekben. Minden embert személy szerint ismer, közel van hozzá.

Karácsony ünnepén pontosan erre emlékezünk, hogy Isten ígéretéhez híven meglátogatott minket, elküldte hozzánk a kisded Jézust. Aho-

gyan ezt János evangéliuma 1. fejezetének 14. versében olvashatjuk: „az ige” - az Isten szava, személye - „testté lett, köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét”

Amennyiben nem tartja meg ígéretét, ki menekülhetett volna meg a pusztulástól? Ha magunkra hagyana, az ördög azt tehetne velünk, amit csak akar. Akkor hová menekülnénk a gonosz elől? Csak az Isten védhet meg az ördög hatalmától. Mi saját erőnkől hogyan találhatnánk hozzá, mi módon juthatnánk el a mennybe, ha azt sem tudjuk, hogy az hol van?

A Karácsony az Isteni szabadítás lehetőségét hirdeti minden embernek. Megnyílt az út a mennybe, és

képp! Az Isten azt kéri minden embertől, tőled és tőlem is, hogy ne a világ és a bűn útján járjuk, hanem merjünk benne bízva, akarata szerint élni.

Ő mindenható és közel van hozzánk. Higgyünk a szavának és ne higgyük, hogy csak mert több mint kétezer éves a biblia, már nem érvényes, amit az Isten magáról kijelentett benne. Ő nem változott meg! Az Úr ma is közel van, nem azt várja, hogy saját erőnkől tartasuk meg parancsolatait, hanem kész segíteni, velünk jönni és mindenható hatalmával megőrizni minket az Ő útján.

A Karácsony azt is üzeni, hogy soha semmilyen helyzetben nem vagy egyedül, mert az Isten ott van a közeledben. Az, hogy élsz-e ezzel a lehetőséggel? Akarsz-e az Ő útján járni? Kéred-e imádságban Őt, hogy hadd ismerd meg? Az rajtad áll! Amennyiben nem keresed, nem törödsz a hívásával, nem ragadod meg, míg közel van hozzád, legyen bármennyi rokonod, barátod, ismerősöd, legvégül mégis egyedül maradsz. Viszont, ha arra vágysz teljes szívedből, hogy megismerhesd, akkor meglátogat és többé nem hagy el téged. Végül magához fogad a mennybe.

Ne felejtse el soha, főleg karácsonykor ne, hogy az Isten keres téged, közel van hozzád és rád vár! Van miért örülnünk és vigadnunk, mert az Úr közel van!

Ferenczy Balázs

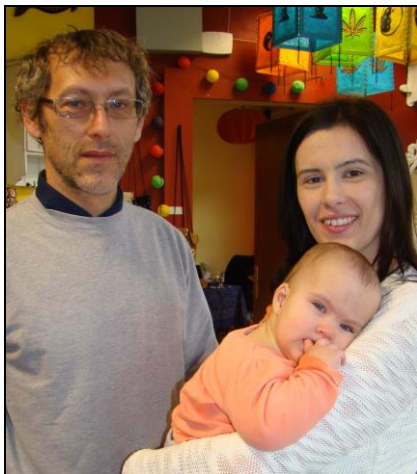
eljuthatunk Istenhez, ha akarunk. Ha akarunk?! A kegyelem nem automatikusan jár? Nem! Az Isten karácsonykor közel jött hozzánk, lejött a földre közénk, hogy aki hozzá akar menni, az megtérhesen hozzá.

Mi az a megtérés?

Az Ószövetségben is sokszor mondta Isten választott népének, hogy térjenek meg bűnös, tőle elszakadt útjukról. Ma sincs más-

A Sággy-család kettős karácsonya

Idén, november 15-én keresztelte meg templomunkban Sággy Adél Terézt az esperes úr, éppen úgy, ahogy annak idején Rajkán Ágit, az édesanyját.

Adél - Ági és Kálmán első gyermekéként 30. hétre született tavaly november 23-án. Az első karácsonyt kórházban töltötték, telve aggodalommal.

— *Számunkra nagyon üres volt az ünnep. Kettős érzés kerített hatalmába bennünket. Az öröm és hála, hiszen szerelmük gyümölcse volt az inkubátorban, s a félelem, hogy itt hagy bennünket a kislányunk.*

Azóta nagyot fordult a világ. A lányuk velük van, egészséges, és időközben teljesen átalakította az életüket. Mert szeretni, jól szeretni, anyának és szülőnek is lenni egyszerre, bizony ez egy nem könnyű tanulási folyamat. Végig aggódtak ugyan, de elemi erővel érezték, hogy Isten keze rajtuk van, és hálások a mai napig hálások a Mindenhatónak ezért a kincsért, akit otthon Adélkának hívnak. Ez már a 2. Karácsonyuk lesz, de valóban az első, így ezt most duplának számítják.

— *Hárman leszünk a fa alatt: anya, apa és a kislányunk. Nincs ennél szebb ünnep, dicsérettessék érte a Teremtő!*

Vizsy Ferenc

AZ ÉRDI EVANGÉLIKUS LELKÉSZ KARÁCSONYI ÜDVÖZLETE

Mikor kedves barátom, e hírlevél szerkesztője felkért, hogy karácsonyi köszöntést írjak a mosonmagyaróvári testvéreknek, a „karácsonyi üdvözet” jutott eszembe: **„Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nekteK nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nekteK, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”** (Lk 1,10)

Nagy félelemmel hallgatjuk a híreket és aggodalommal tölt el bennünket, hogy mi minden történik szűkebb és tágabb világunkban. Az utolsó idők félelmetes jelei egyre inkább aggasztanak gyermeket, ifjat és időset egyaránt.

Terrortámadástól való félelem, létbizonytalanság, mit hoz a jövő — félelmetes szorítás. Reménytelen sötétségben élünk, éppoly sötét van, mint ott a betlehemi mezőn. Van egy-két pislákoló tűz, utcáinkat, tereinket, házainkat a villódzó karácsonyi fények teszik barátságosabbá, de az emberi szívek legtöbbszörében a sötétség, a félelem az úr.

Ne féljeteK! Hangzik a „karácsonyi üdvözet”. Nem csupán emberi szavak ezek, Isten szava hozzánk. Isten ismeri szívünket, félelmeink igazi okát és azt is, hogy mi a megoldás. Ezért biztat, bátorít. Félelmeink oka: a bűn állapotában élünk, távol Istentől, az Istennel való kapcsolatunkban van hiba. Isten kapcsolatot kezdeményez velünk, keres bennünket. Megszólít a félelmeink között. És a Tőle elfordultat, a Vele dacolót, az ellene lázadót nem akarja elveszíteni, hanem új élettel szeretné meg-

ajándékozni, meg szeretné oldani az életünket, le szeretné oldani a félelmeinket.

Ezért küldte el egyszülött Fiát, az Úr Jézust. Üdvözítő született — Szabadító. Lehetőségünk van az Istennel való kapcsolat rendezésére. Nekünk nem a jászolban fekvő gyermekre kell tekintenünk, hanem az értünk életét odaáldozó, a bűneinket magára vevő Jézusra, aki üdvösséget szerzett a kereszten, meghalt, bűnbocsánatot szerzett, hogy Istenhez vezessen minket. Üdvözítő született ... nekteK. Személyes hitben lehet ez a miénk, ha bűneinkben, félelmeinkben segítségül hívjuk az Úr Jézust, megnyitjuk előtte szívünket, engedünk neki, kérjük, hogy szabadítson meg. Így rendeződik az Istennel való kapcsolatunk. Új szívet kapva lehetünk Isten gyermekeivé, Jézusért, s az Úr Jézussal nem kell félelemben élnünk, igazi örömünk benne van, amely túlcsordul a karácsonyi időszakon. Lehetőségünk van rendezni embertársi kapcsolatainkat is. Isten gyermekeként rendeződhetnek az Úr Jézus által a személyes kapcsolataink családban, munkahelyen, iskolában a gyülekezet közösségében is.

Ez a „karácsonyi üdvözet” lényege. Isten megajándékozott bennünket az üdvösséggel, élő kapcsolatunk lehet Vele, az Úr Jézus, az Üdvözítő „élő ajándék”. Engedjünk az Úr Jézusnak, aki önmagát ajándékozta nekünk, mert akié a Fiú, azé az Élet.

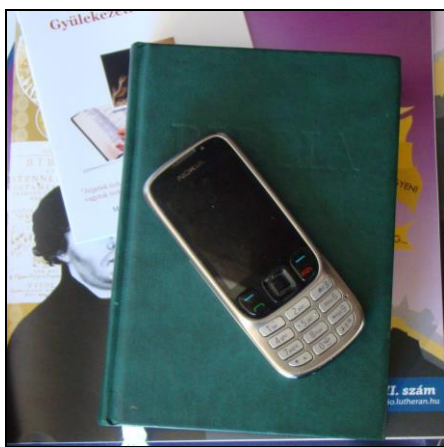
Így üdvözlöm a hírlevél minden olvasóját - üdvösséget kívánva!

Labossa Péter lelkész

HA A BIBLIA LENNE A MOBILOM?

Mi lenne, ha a Bibliát úgy kezelnénk, mint a mobilunkat? Mi lenne, ha mindig magunkkal hordanánk, ha mindig visszafordulnánk érte, ha otthon felejtettük? Mi lenne, ha az ígéretekre úgy néznénk, mint az sms-ekre? Mi lenne, ha ajándékként adnánk? Mi lenne, ha veszélyes helyzet esetén elsőként ezt vennénk elő? Mi lenne, ha úgy tekintenénk rá, hogy nem tudunk nélküle élni a mai modern világban??

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk. Összeköt bennünket Istennel, ezáltal is tudunk vele közvetlen kapcsolatba lenni, aki ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil? Mert soha nem kell a téroról miatt aggódnunk, ugyanis Jézus Krisztus a kereszthalálával megteremtette a 100 %-os lefedettséget az egész Földön, és kiontott vérével aláírta azt a szerződést, mely örökre szól, és állja minden számlánkat, így ingyenesen hívható.

(Forrás: www.csendespercek.hu)

Közérdekű telefonszámok:

Nagyon szomorú vagy?

Hívd a Jn 14-et!

Valami bűnt követtél el?

Hívd a Zsolt 51-et!

Úgy érzed, magányos vagy?

Hívd a Zsolt 23-at!

Veszélyes helyzetben vagy?

Hívd a Zsolt 91-et!

Templomjáró generációk

A gyermek beleszületik a hitbe. A szülők vallása szerint keresztelik, bérmálkozik, vagy konfirmál, és lesz – az őseket követve – gyülekezete is az, ami a családe volt nemzedékeken át. Régen generációk jártak együtt templomba. Ma más a helyzet. Ha el is jutnak a fiatalok konfirmációig, azután többnyire elmaradoznak.

Mi lehet a titok, hogy van család, ahol nagyszülő, gyerek, unoka kéz a kézben jön vasárnaponként Isten házába?

A Bolyai iskolában dolgozó **Antal Imréné Judit** ezt örökölte a szüleitől, és ezt adta tovább lányának is. Adventet megelőző héten beszélgetünk a „titkos” receptről a családi asztalnál a nagymamával, az édesanyjával és a felnőtté vált unokával.

Editke (81 éves) — Ötgyermekes rácbakapi családból származom. Én nem kaptam vallásos nevelést, ma sem nagyon tudom, mit kell érteni ezen. A nagyszüleim, a szü-

leim, ha eljött a vasárnap, ünneplőt vetek, és ha megszólalt a harang, elindultak a templomba. Velünk, gyerekekkel. Ez volt az élet rendje. Nem csodálkoztunk ezen, ahogy az is természetes volt, hogy délben asztalhoz ültünk, hogy délután meggettük az állatokat, hogy megcsináltuk a leckét, hogy beálltunk segíteni a szüleinknek. Este, lefekvés előtt imádkoztunk. És Istenhez fordultunk nagy szomorúságunkban is, és neki adtunk hálát, ha fejünk felől elhárult a baj, ha öröm ért bennünket. A hit úgy tartozott hozzánk, mint a lélegzetünk.

Judit (55 éves tanárnő) — Mi nem ültünk le naponta, hogy beszélgesünk az özönvízről, vagy a jeruzsálemi templom pusztulásáról. Nem parancsoltak rám a szüleim, hogy olvassak bibliát, imádkozzak, menjek templomba. Számomra ezek a maga természetességével épültek be az életembe, a szívembe és a lelkembe. Fontos, hogy otthon megértés legyen a házastársak között. A férjem katolikus, de sohasem volt téma közöttünk, hogy elmenjek-e evangélikus templomba? Sőt az egyház legnagyobb ünnepein ő is elkísér bennünket a gyülekezetbe.

Az úttörős-kisztes években sem éreztem különösebb hátrányát annak, hogy gyakorlom a hitemet. Engem akkor is megkereszteltek, én akkor is jártam templomba, konfirmáltam, megkereszteltetem a lányomat. Igaz, furcsa kettősségek is előfordultak. Miután megkeresztelték a lányomat, a munkatársaim megszervezték a névadót is. De ideológiai konfliktust nem éltünk át, nem voltak retorziók. Mi pedig maradtunk, akik voltunk – templomjáró evangélikusok.

Dóra (30 éves háziorvos) — Mit tehetnék még újat ehhez?! Nálunk éppen olyan természetes volt, épúgy az életünk része volt, hogy templomba jártunk, imádkoztunk, hogy lelki békénként az Úrhoz imádkoztunk. Gyerekeként teszi az ember, mert tiszteli és szereti a szüleit. Felnőttként teszi, mert hiszi a Bibliát, mert benne is munkálkodik a krisztusi szeretet. Ő már megtapasztalta, hogy a hívő embernek a legreménytelenebb helyzetben is van még „egy” segítsége. Orvosi munkámban is nem egyszer látom az Úr kezének gyógyító munkáját, a legnagyobb bajban is érződő szeretetét, a legelestebbekben való gondoskodását. Így, ebben a szellemben nevelem magam is, Simont és Rózát, a két gyermekemet. Velük is imádkozunk este, és nekik is mesélem már a Mindenható, csodálatos történeteit. A napokban vettük elő a képes bibliát, amit ők már szívesen forgatnak. Tehetem, hiszen – bár férjem katolikus – természetes dolog, családi hagyomány, hogy a gyerekek anyukájuk hitét követik.

Vizsy Ferenc

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

(Jn 1.14-18.)

ITT A LÉT A TÉT!

... én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.

(Jn. 10.10)

2002-ben, a rendszerváltozás első éveiben, mikor kinyílt számunkra a világ és kóstolgattuk a szabadság érzését, a kereskedelmi tv csatornák is megleptek minket új sorozatokkal. Kíváncsian ültünk akkor a tévék elé is, hogy majd itt is egy nagy változást élhetünk meg. Kaptunk Való Világ műsort, meg Big Brothers valóság show-t. Hát velük aztán csak az általunk is megtapasztalt világ költözött be az otthonainkba, a maga szörnyű valóságában. De legalább igaz volt a szlogen: **Itt a lét a tét!** Itt valóban csak a lét küzdelmeit láttuk, a másikat lealázó, azon átgázoló, és csak a magáért mindenáron küzdő emberek létharcát. A való világot. **És ez az élet? Mi az élet?**

Most a karácsonyra készülünk, de fontosnak tartom, sőt a legfontosabbnak, hogy legalább az ünnep csendjében kicsit mindenki gondolkodjon el: Mindennel rendben vagyok-e az életemben? Helyemen érzem-e magam? Nem hiányzik-e valami az életemből? Ott legbelül, őszintén!

Baranyi Ferenc költőnek van egy megrázó verse: **Valami mindig közbejön.** Ebben írja: „**létfonságú semmiségek miatt halasztjuk mindig azt, mi létté tenné a létet**”

Nagyszerű megkülönböztetése a pusztá létnek, és annak, ami megérdemli ezt az elnevezést, hogy **ÉLET.**

Az élet több mint a pusztá lét. És Jézus ezt a többet hozta el erre a földre. És ezt akarja nekünk adni, és akik Őbenne hisznek, azoknak az életében megjelenik valami ebből a többől.

Ő azt az életet akarja visszaadni nekünk, amit elveszítettünk. Tudniillik a Biblia azt tanítja, hogy **Isten az élet forrása.** És élete annak van, aki működő, tényleges kapcsolatban él a teremtő Istennel. Ez a kapcsolatunk azonban megszakadt, amikor az ember fellázadt Isten ellen. A Biblia így nevezi ezt, hogy bűneset, és azóta ez az Isteni élet hiányzik belőlünk. Azóta az ember lelkileg halott.

Az Istentől elszakadt ember, ha meghallja és komolyan veszi azt, amit Isten neki mond, az Ő hívását, akkor életre támad, kivirul. Ha pedig nem, akkor benne marad a halálban. És amikor fizikailag is meghal, akkor ez a lelkileg halott állapot válik véglegessé a számára. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak, vagy pokolnak. És ebben a szörnyű gyötrelmet az jelenti, hogy egy örökkévalóságon át, a változás reménysége nélkül szenved amiatt, hogy **nem fogadta el az életet Istentől akkor, amikor arra lehetőség lett volna.**

Amit erről a Biblia tanít az az, amit általában nem szoktuk komolyan venni. Vajon helyes-e erről ilyen bibliai világossággal beszélni? **Üdvösség! Kárhozat! Pokol! Mennyország!** A legtöbb ember legyint erre, és azt mondja, hogy ha ilyesmiről van szó, köszönöm szépen, ez nem érdekel, sokkal élet közelebb, valóságos problémáink vannak! Csak hogy éppen ezt nem hisszük el, mert nem gondoljuk végig a dolgot, hogy ha ezek az alapvető kérdések tisztázódnak a szentírás világosságában, akkor a mi nagyon is hétköznapi és nagyon is gyöttrő és keserves problémáink is egészen más súllyal nehezednek ránk, illetve megtaláljuk közülük sokra az igazi megoldást.

Ezért fontos, hogy beszéljünk róla! És amikor beszélünk róla, hit támadjon minél többünk szívében.

Vagy ha lehet, hogy van, de nem kell komolyan foglalkozni vele, nem kell komolyan venni.

„Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.”

Sokkal rettenetesebb minden megélt földi kellemetlenségnél az, amit a Biblia erről az Isten nélküli állapot véglegessé válásáról, vagyis a kárhozatról, a poklóról ír. És mi mindnyájan, mikor a világra jöttünk, ebbe születtünk bele.

Mert, ha valaki úgy marad lelki- leg, ahogy megszületett, akkor Isten nélkül éli végig az életét, és nélküle kell eltöltenie az örökkévalóságot is. Ez az, amit Isten nem akar hagyni. Ő nem akarja az ilyen ember halálát, hanem azt akarja, hogy éljen. Ezért jött utánunk Jézus, és aki ővele kapcsolatba kerül, annak az életében helyre áll az Istennel megszakadt kapcsolat. **Jézus visszavezet minket az Atyához,** és újra miénk ez a teljes élet, a fizikai halálunkon túl is nyúló örök élet. Visszaadja nekünk Jézus, a benne hívőknek, ezt az igazi életet, ami fölött semmi hatalma nincs a biológiai halálnak sem. Mert a halálunk semmit nem változtat azon, hogy minket Isten visszafogadott már az életünkben. Vele közösségünk van, és ennek boldogsága, békessége tölt be bennünket.

Éppen ezért ne fogadjuk el azt, amit a világ el akarja velünk hitetni, hogy mind az, ami eddig elhangzott a biblia alapján, az nincs.

Nekünk a mával, meg a közvetlen holnappal kell foglalkoznunk, és nem ilyen távoli és bizonytalan dolgokkal.

Csak hogy ezek egyáltalán nem távoli és bizonytalan dolgok.

Mert az élet nem annyi, mint amennyit meg fogunk tapasztalni belőle. Ahogy mondják, az a 60, 80 év, ami csupa küzdelem, és hát az ember célja, a küzdelem maga. Ugyanis Isten igéje figyelmeztet minket, hogy örök életet adott nekünk. És ez az élet az ő fiában, Jézusban van. Akiben nincs meg az Isten fia, az élet sincs meg abban. Ez az igazi élet tehát, Jézus személyéhez kötött.

Őt kell megismernünk. **Őbenne kell őszinte szívvel hinnünk, és ez a benne való hit, áthelyez minket a halálból az életbe.** Nagy baj az, hogy erről nagyon kevés helyen lehet hallani, pedig **az életünk legfontosabb kérdése,** aminek függvénye az összes többi is. És kinek fontos az, hogy mi ne a pokolba érkezzünk meg? **Istennek fontos.** Ő úgy szerette a világot, ezt az ellene fellázadt világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. És ahol Istenről hiteles információ hangzik, ahol az evangéliumot hirdetik, ott meg van

a lehetősége annak, hogy ezt hallgatva, hit ébredjen az emberek szívében. És így már nem a kárhozatba, hanem az üdvösségbe menetelnek, sőt, már itt elkezdődik számukra ez az élet.

És itt kell lelepleznünk még egy hazugságot, amikor el akarják hitetni velünk, hogy a boldog élet feltétele a sok pénz. Az anyagi javaktól függ a boldog élet: **ÉLET = PÉNZ. (!?)**

Jézus idejében is mondogattak már efféléket, és erre mondta el ő egyszer, egyebek közt, a bolond gazdag példázatot (Lk 12,16-21), hogy mikor meggazdagodva az ember azt mondta: most már sok javad van, sok esztendőre eltéve, egyél, igyál, gyönyörködjél. És Isten így szól hozzá: Bolond! Az éjjel meghalsz! És amit gyűjtöttél, azzal mi lesz? Ha a vagyon lenne az élet, akkor ő élhetne tovább is. De az élet más, és több mint a pénz, mint a vagyon. **És mi ezt a többet nem ismerjük addig, amíg Jézussal nem találkozunk valaki, és Ő ezt nem ajándékozza neki.**

Mert ebbe a világba tört bele Jézus, ezzel a programmal, hogy **„én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”** És amit Ő élet címén ajándékoz a benne hívőknek, azt nem lehet pénzben kifejezni, de annak a kamatai is meggazdagítják hosszú távon azt a közösséget, amelyben ilyen emberek élnek. A tapasztalat az, hogy akik Jézusban hisznek – nem csak a szájukkal, hanem az egész életükkel – azoknak az életében egyre több ilyen érték jelenik meg.

Ők sem hibátlanok, nem tökéletesek. De sok fölbecsülhetetlen érték jelenik meg bennük, amikkel nagyon meg tudják gazdagítani a környezetüket, és a saját személyes életük is sokkal gazdagabb emiatt. És ez kell, hogy legyen minden igehirdetéseknek is a célja, hogy segítsen minket és meglásuk az üdvösségre vezető utat, és azon járjunk is végig, hogy végül

oda jussunk is el. És amíg itt vagyunk ezen a földön, addig is egészen más legyen az életünk.

Annak, hogy ez bekövetkezzék minél többünk életében, sokféle akadálya van. Csak hármat említünk meg:

- Ez egyik akadálya az, hogy ha valaki el sem megy igehirdetést, vagy egy evangelizációs sorozatot meghallgatni, mert a hit, hallásból van, mégpedig az Isten ígéjének hallásából. (Róm 10,17)

És aki nem hallgatja az Istenről szóló hiteles bizonyágtételt, abban biztosan nem támad hit.

- Van, aki elmegy ugyan, de annyira zsong benne annak az egy napnak a hordaléka is, hogy képtelen odafigyelni. Ezért bátorodom javasolni, hogy legalább egy mondatnál, istentisztelet elején állítsuk „vételre” a szívünket: **Uram én tőled szeretnék valamit hallani, engedd, hogy képes legyek erre, és képes legyek megcsinálni is!** Mert ez egy következő akadálya, hogy ha valaki csak emberi beszédként hallgatja azt, ami egy igehirdetésen elhangzik. Mert az nem csak az. Egyszerű emberek bizonyágtételén keresztül maga a mindenható Isten szólít meg sokunkat közülünk. És Ő változtatja meg ez által életünket. Ezékiel könyvében is erről panaszkodik Isten: **„...eljönnek hozzád, mint-ha népgyűlésre jönnének; odaül eléd az én népem, hallgatják beszédedet, de nem aszerint élnek.”** (Ez 33,31) – Egy ember beszéde szerint miért élne úgy az ember?

De ha Isten mondja, akkor annak egészen más súlya van ránk nézve. Szabad ezt elkérnünk, hogy Ő szóljon hozzánk, és csak így lehet Őt hallgatni.

- És még egy akadálya a sok közül, hogy amikor az ember elhatározza már előre magában, hogy akár mit is hall Istentől, ő arra nem mozdul. Akkor megint lehetetlenné válik, hogy ez az új élet elkezdőd-

jék. Mint ahogy a Hóseás próféta könyvében panaszolja Isten: **„Népem megrögzötten elfordul tőlem. Hívják őt a Felségeshez, de senki sem mozdul. ...mert nem akarnak megtérni.”** (Hós 11,5b;7)

Akarjuk-e mi az életet, amit Isten kínál, és amit Jézus Krisztus testközelbe hozott hozzánk? Akarjuk-e mi azt a többet, ami létté tenné a létet? Kérdezzük meg most magunktól, hogy életnek nevezhető-e ez, amit most élek? Azonos-e ez azzal, amiről Jézus beszél? Vajon mi hiányzik belőle? Mi, vagy ki hiányzik belőle leginkább? Akarjuk-e mi ezt a többet, amiről Ő itt beszél? **Ne érjük be azzal, hogy ezt elolvastuk. Jézushoz menjünk oda! Mert Ő az Élet!**

Dicsőítünk téged Jézus, hogy eljöttél közénk, és hogy mindent vállaltál értünk a kereszten. Könyörülj rajtunk és nyisd meg a szívünket, hogy veled haladjunk tovább, a Te ajándékkal az életünkben. Ámen

Elmélkedésre és döntő elhatározásra ajánlja

Nagy Zoltán felügyelő

FELHÍVÁS!

EVANGELIZÁCIÓ

„Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!” (Márk 1,15)

Szeretettel hívunk mindenkit **„Isten országa örömhíre”** című evangelizációs sorozatunkra.

Igét hirdet:

Végh Tamás

ny. református lelkész.

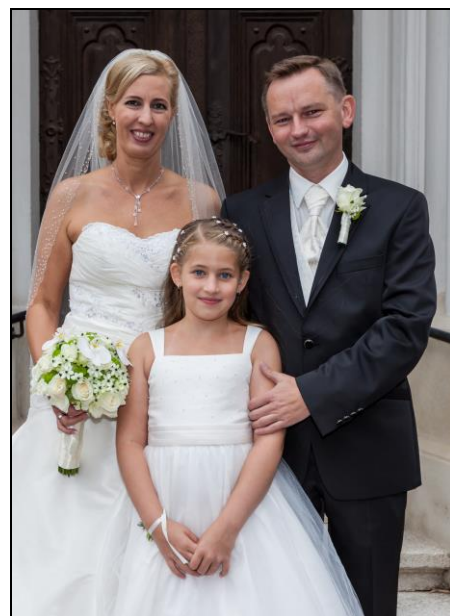
Evangelizáció időpontja:

2016. február 21-23.

Szeretettel várunk templomunkba minden érdeklődőt! *Már most írjátok fel a naptárotokba, és hívogassátok a családtagokat, barátot, szomszédot, munkatársat, ismerős és ismeretlent!*

KÉT EMBER EGY LÉLEKKEL A FA ALATT

Kovács Gyula és Nágli Andrea szeptember 5-én mondta ki az igent a Lipóton tartott polgári szertartáson, előtte pedig Isten áldását kérték frigyükre a mosonmagyaróvári evangélikus templomban. Férjként és feleségként ez lesz az első közös karácsonyuk. Vajon,

mennyiben lesz ez más, mint a megismerkedésük óta eltelt 3 esztendőben. Mosolyogva, kéz a kézben érkeznek a beszélgetésre. A vállalatvezető és a Kék cinke óvoda óvónője is szabadkozni, ők nem szeretnek reflektorfénybe kerülni, nem is tudnak igazán beszélni sem. De ahogy a kapcsolatukra, a közös életükre terelődik a szó, egymással végszavazva mesélnek. – Sohasem beszélünk róla, de soha nem is volt kérdés, hogy templomban esküdjünk. Nekem a második házasságom, de Gyulával való érzelmi és lelki kapcsolatom olyan bensőséges, olyan nyílt és őszinte, hogy teljesen természetesen alakultak így a dolgok. A jogi előírásoknak megfelelő ceremónia előtt esperes úr által celebrált szertartás valami egészen más volt, mint a polgári.

Szó se róla, az is szép volt, de ez valami varázslatos, valami légies, spirituális. Sokkal inkább éreztük, hogy mi **Az egy pár**, hogyan válnunk igazán eggyé, hogyan lesz Isten áldása a mi kapcsolatunk díszes koronája.

— Tudom – mondja Andrea –, hogy a most kimondott igen holtomiglan tart. És hogy ez mennyire más, az is jelzi, hogy én első házasságomban nem vettem fel a férjem nevét, de most igen, és most már Kovácsné Nágli Andrea a becsületes nevem.

— Nem csak az egyházi esküvő nem volt kérdéses, de az sem, hogy a mi evangélikus templomunk lesz a legmegfelelőbb helyszín. Engem minden ehhez a templomhoz és Kiss Miklós esperes úrhoz köt – meséli a fiatal presbiterünk.

Más lenne majd a karácsony?! – ismétlik meg a kérdést egymásra nézve.

— Nem a karácsony lesz „majd” más, nekünk „már” a templomi esküvőtől kezdődően más minden napunk. És ezt nem csak az eszünkkel tudjunk, hanem minden valónkban érezzük: mi attól a naptól kezdve együtt lélegzünk.

— És mint fiatal házások, természetesen mi is tervezgetünk, beszélünk arról, hogy milyen jó lesz majd, amikor a kislányom testvérké(ke)t kap, és nagycsaládként üljük körbe Szentestén a karácsonyfát.

— Csodálatos lesz a mostani karácsony! Az lesz számunkra most is, ami mindig is volt, és ami marad is szívünkben, lelkünkben: szent születésnap és a legszeretetteljesebb családi ünnep.

Vizsy Ferenc

Luther Márton ma is tanít

Hafenscher Károly: Luther ma is tanít, szavával is tanít, buzdít, bátorít. Érdemes idézni és felkutatni azt, amit mondott az imádságról ő, a praktizáló imádkozó. Csak néhány mondat emlékeztetőül:

„Testvéreim! Imádkozzatok szívvel-szájjal otthon is, a templomban is, mert az imádság tartja e világot. Különben ugyancsak rosszul állna.” „Nagy áldás a szükség is, amely rákényszerít arra, hogy az imádságba kapaszkodjunk. Csak azt tudom, hogy valahányszor igazán komolyan imádkoztam, mindannyiszor bőséges meghallgatást nyertem, s többet kaptam, mint amennyit kértem.”

„Tanulj meg Istenhez kiáltani, nem pedig önmagadban gubbasztani, lócán heverni, fejet csóválni, orrot

lógatni, gondolkodva, töprengve önmagadat emészteni. Minek az örökös siránkozás? Jaj, nekem, elvesztem. Inkább rajta, lusta népség, térdre, föl a kezeket, szemeket az égre, elő egy zsoltárt, a Miatyánkot, meg a panaszodat öntsd ki az Isten elé!”

„Imádságodban Istent ne kísértsd, ne szabj eléje időt, mértéket, célt, módot, személyt kikötve, hogyan, mikor, mivel segítsen. Majd kitalálja Isten az Ő csodálatos bölcsességével”

Luther a legjobb „ürügy”, fogódzó, kapcsolópont, hogy szóba hozzuk Krisztust, hogy jobban értsük az ígét, hogy magunkra alkalmazzuk azt, hogy imádkozni tanuljunk és tanítsunk. Aki igazán megszerette Luthert, az nem hozzá kötődik, hanem Krisztusához, aki nekünk is Urunk, és aki miatt mi is, ma is imádkozhatunk.

(Forrás: mkdsz.hu)

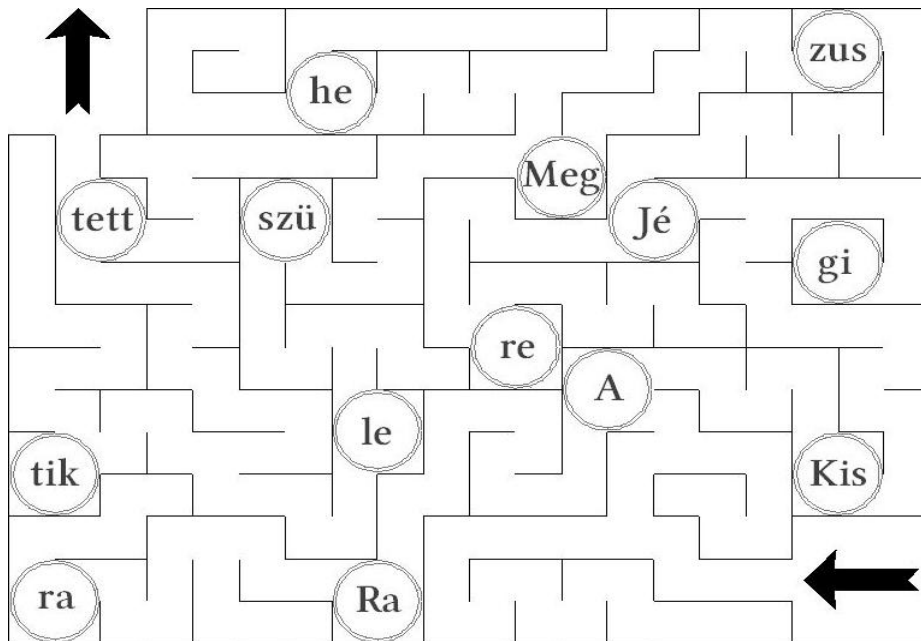
BEMUTATKOZÁS

A kép a jövő áprilisban vizsgát tevő 11 konfirmandus gyülekezetünk előtt november 29-én történt bemutatkozásáról készült. Eppen azon a napon, amikor adventi koszorúnkon meggyulladt az első gyertya.

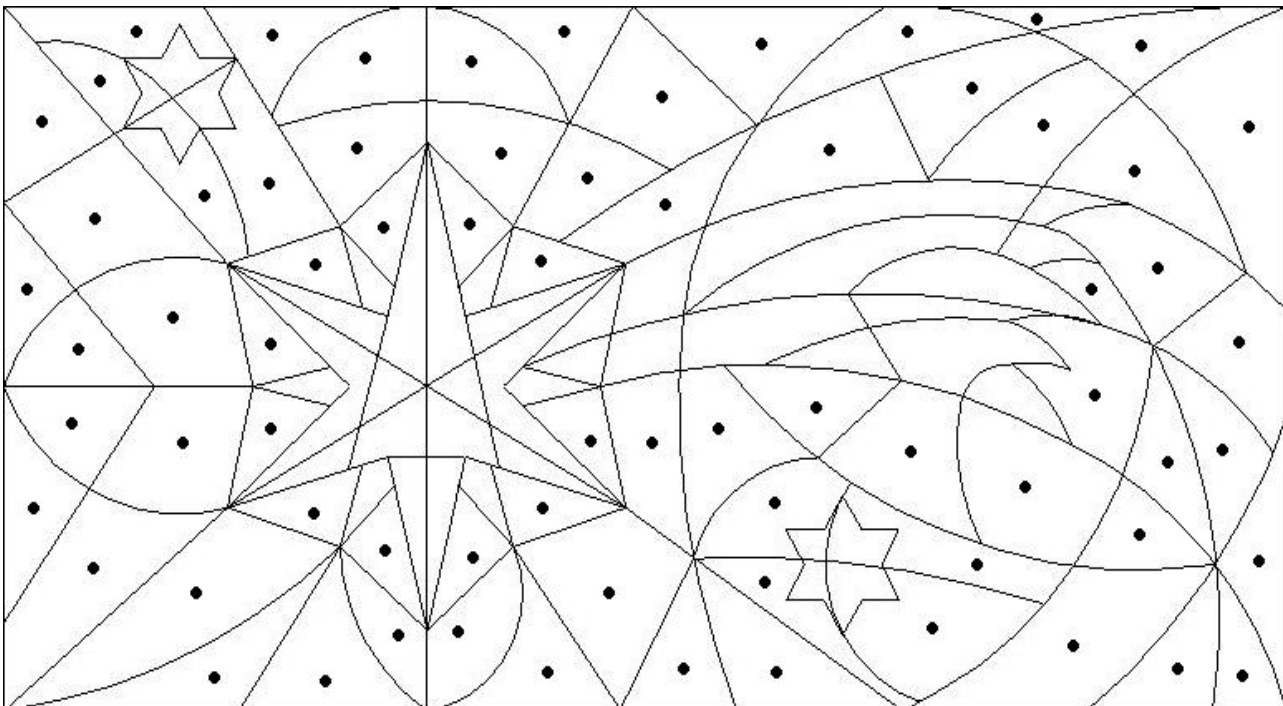

GYERMEKOLDAL

1. feladat — Juss át a labirintuson, és csak azokat az érméket gyűjtsd össze, melyek a kivezető úton az utadba kerülnek. Ha összeolvasod az érméken szereplő szótagokat, egy evangélikus ének címét kapod. Az ének címét írd a hosszabb vonalra, és írd mellé, hányas számú ének az evangélikus énekeskönyvben!

2. feladat — Azokat az alakzatokat, melyekben fekete pont található színezd sötétkékre, melyek üresek citromsárgára!

Az oldalt összeállította: Ferenczy Balázs

Gyülekezetünk története II.

1835-ben találunk feljegyzést arról, hogy Magyaróvárott 34, Mosonban 2 evangélikus élt. E néhány lélek lelki gondozását Glatz Jakab János, hegyeshalmi esperes végezte. Ezekben az években azonban a katolikus tenger miatt alig merték vallásukat gyakorolni. Papjuk szolgálatát csak akkor merték igénybe venni mikor a tekintélyes emberek ezen a területen úttörők lettek.

Nemes Torkos udvari tanácsos, akkori alispán, volt az első evangélikus ember, aki a házában egyik gyermekét Glatz lelkész által megkereszteltette. Egy szintén vármegyei vezető ember, Kleinráth nevű megyei ügynök volt Glatz lelkész első magyaróvári halottja.

Glatz lelkésznek is sok nehézséggel kellett megküzdenie. 1835-ben egy magyaróvári temetés során kínos botrányra került sor az ott megjelent Glatz lelkész és a szintén megjelent magyaróvári plébános között. Kis híján összeverekedtek a koporsó előtt. Glatznak a koporsó után kellett mennie és amikor az áldást mondta a sírnál, a plébános bekiabálta, hogy ehhez nincs joga.

Glatz hűséges szolgálatának eredményeként lassan erősödnek a szórványgyülekezetek, mert amikor Glatz 1858.máj.2-án lelkézi szolgálatának 25 éves jubileumát ünnepelte a hegyeshalmi gyülekezet, ezen az ünnepélyen jelen voltak a magyaróvári szórvány küldöttségnek tagjai és nemes Pabst Vilmos az akkori gazdasági akadémia igazgatójának vezetésével. Egy fehér kartonra írt költeményt és egy ezüst serleget nyújtottak át az ünneplő lelkésznek a következő felirattal: „Magyaróvár protestánsai 1858. május 2.”

(Folytatása következik!)

Heincz Sándor,
gyülekezetünk gondnoka

„Szeretném szolgálni az Urat!”

Idén szeptembertől **Joanovicsné Kuslics Hedvig**, a piarista iskola tanára oktatja a hittant a gyülekezetünkben.

Bár 1966-ban Győrben született, de egyéves korában szüleivel Mosonmagyaróvárra költözött. Az alapismereteket a Bartók Béla Általános Iskolába sajátította el, utána a Kossuth Lajos Gimnáziumba járt, majd a Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolán szerzett diplomát. Ekkor már az Éltes Iskolában dolgozott, majd a Kistérségi Gyermekjóléti és Családsegítő Szolgáltató Központba került.

Túrmezei Erzsébet (1912-2000) Ádventi csendben

*Szép Hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel!
Teljék meg szívünk tiszta fényeddel!
Ádventi csendben téged várunk,
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!*

*Adj erőt nekünk vinni szertesét
Irgalmadnak fényét! Tűnjék a sötét!
Ádventi csendben téged várunk,
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!*

*Életet, békét hozol te nekünk.
Téged szolgáljon teljes életünk!
Ádventi csendben téged várunk,
Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!*

Időközben a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán egészségnevelő és mentálhigiénikus szakon másoddiplomát szerzett. Férjhez ment, Levélre költözött. Két gyermeke van, Levente és Boglárka. Előbb Rajkán, Bezenyén, Levélen, Mosonszolnokon volt gyermekvédelmi családgondozó, majd 2010-ben, mint gyógypedagógus, fejlesztő került a Piarista Iskolába.

— Kiss Miklós esperes-lelkész úrral történt beszélgetést követően jelentkeztem és felvettek az Evangélikus Hittudományi Egyetem hittan tanári szakára. Ezzel egy időben, a

Piarista Iskolában, valamint egyházközségünkben elkezdtem a hittan oktatását.

— A feladatnak nagy lelkesedéssel fogtam neki, és remélem a jövőben átadhatom a gyerekeknek mindazt a tudást, amit megszerzek, és Isten Igéje minden hallgatóhoz, értőhöz és figyelőhöz eljut majd általam is – meséli a hat féléves tanulmányait 2015 szeptemberében megkezdő Hédi.

Várad Antal: Melyiket?

Fényes palotának márvány kapujában
Áll egy özvegyasszony fekete ruhában,
Jobb kezén – bal kezén egy-egy kicsi gyermek
Tétován, szomorún, belépni sem mernek.

Karácsonyeste van. Nem látni egy lelket;
Végre paszomántos, botos úr közelgett.
Szorul a szíve a két kis ártatlannak...
– Mit keres jó asszony? Mi járásban vannak?

– Nagy jó uram! Jaj... hát... alázattal kérem...
(No, ne sírj, ne szepegj, édes kicsi vérem!)
Itt vagyon nyomtatva, eltettem magamnak,
Hogy itt egy kis árvát örökbe fogadnak.

– Úgy? Tudom. No, jöjjön! Az öreg nagysága!
Hanem csak röviden, mert az idő drága!
S fölvezeti őket aranyos terembe,
Kitár egy szárnyajtót: – Ide, lépjenek be!

Gyászba borult úrnő bársonyos szobában,
Karácsonyfa mellett ül mély bánatában,
Fölpillant reájuk könnyeborult képpel.
Aranyos unokát, ilyet vesztett épp el...

– Nos, jó asszony jöjjön. Egyiket id' adja?
„Oda kell, oda kell! – Föld alatt az atya,
Magam is nyomorult beteg vagyok nagyon”.
– Jó, hát csak hagyja itt. Melyiket? Ráhagyom.

„Melyiket?” – a kérdés a szívébe dobban.
„Melyiket vigyem el? Melyik szeret jobban?
Melyikért ne fájjon, vérezzen a lelkem?”
S néz a két árvára szeme könnyel-telten.

„Jánoska, a fiú, már ír, olvas szépen,
Esténként ábécés könyve a kezében.
Mariska a kislány imádkozni tud már...
Ó, szívem, ha köztük választani tudnál?!”

„Jánoskát? Nem!” ... este a kis lámpa mellett,
Szőke hajacskája puha, mint lehellet,
Az anyja ölében, odahajtja szépen.
Nyilall egyet, fájót anyai szívében.

Hogyha ott nem látná soha, soha többet?
„Talán a Mariskát? Jaj, a bánat öl meg!”
Kis Mariska ágya a mamáé mellett,
Hiszen csak nemrég is, még ringatni kellett.

Estenden az anya kezét oda nyújtja,
Göndör kicsi fejét ráhajtja, ráhajtja -
Úgy szunnyad el aztán... Ha éjjel fölébred,
S anyját nem találja? "Nem téged! Nem téged!"

– De minek tétováz? Siessen jó asszony!
Melyiket adja hát? Válasszon! Válasszon!
Feljajdul, mint gyötrött mártír a kínpadon -
– Nem adom, nem adom! Egyiket sem adom!

Ilyen nálunk a karácsony

Külsőség és
belsőség, így
együtt szép a
karácsony! Aki
sokat hozott a
régóta otthon me-
legéből, annak
lelkében tüzet
gyújt az advent,

és a szívében várja a karácsonyt.
Amikor összejön a család, amikor
arc ér az archoz, kéz szorít meg
kezet, amikor az unoka fejecskeje
a mama reszkető vállára billen.

Tanyán, falun töltött gyermekkorom
mat felidézve, bizony örültem az
ajándékoknak. Édesapám faragta
őket suttyomban a pincében, és
édesanyám hajtogatta a sztaniol-
papírt a fára. A háncsbabából már
volt egy pár azelőtt is. Azt vártam
volna?! Örültem annak is, de leg-
inkább a platnin sült héjas-vajas

krumpli és a mákos beigli illatának,
a dunyha alatti összebújásnak, az
Úr fiának, akinek intésére - mesél-
ték - éjjel az angyalok felöltöztették
a karácsonyfát, és persze édes-
anyám csilingelő énekehangjának.

A feleségem is gyönyörű karácso-
nyokról mesél. Hogy mit talált ő a
fa alatt? Ajándékot? Szeretetet?
Azt is, de legfőképpen áhítatot,
meséli el mindig így télidőben.

Ma már más a világ, sokat változ-
tunk mi magunk is. A karácsonyvá-
rás kezdete ma nálunk jóval meg-
előzi az adventet. A mi családuk-
ban ugyanis külön szerepe van
ennek az adventre való készülés-
nek is. Nincs nehéz dolgunk, hi-
szen a két kislányunk évek óta
ugyanazt a kívánságlistát mondja
el: „Szentestén csak mi négyen
legyünk a karácsonyfa körül. És
énekeljünk! És majd meséljétek
arról, amikor ti kicsik voltatok! És

játsszunk is! Mi pedig majd zongor-
rázunk nektek.” Apró ujjacskaik
nyomán hangzik fel: Erős vár a mi
Istenünk! dallama.

Ezek a mi fő ajándékaink! De hát
milyen a szülő! Itt-ott azért más is
akad a fa alatt. A gonddal és sze-
retettel csomagolt dobozokat a
megajándékozott bontja fel, és mi,
többiek körülüljük, hogy vele örül-
jünk a meglepetésnek. És ez így
megy egyenként tovább...

A négy vasárnapon a terített asztal
közelében van még egy székhely. Oda
majd az ünnepelt ül, hiszen az Ő
születésnapjára készülünk. Test-
ben is, és lélekben is. Adventkor a
koszorún lévő gyertyákon kívül mi
még egy magányos gyertyát gyúj-
tunk, a pár éve meghalt nagymama
ennek a fénynek a sziporkáival
körülölelve ott van a szívünkben.
Hát, ilyen nálunk a karácsony!

Vizsy Ferenc

HARANGSZÓ

ALAPÍTVÁNY

Alapítás éve: 1995

Az Alapítvány célja: Az egyház-
községi épületek állagmegóvásá-
nak, felújításának, korszerűsítésé-
nek, karbantartásának és hatékony
működésének elősegítése. A gyü-
lekezeti élet hatékonyabb működé-
sének elősegítése, összejövetel-
programok, találkozók finanszíro-
zása. Tehetséges protestáns mo-
sonmagyaróvári fiatalok tanulmá-
nyainak segítése havi rendszeres
támogatással.

Az Alapítvány kuratóriuma: Antal
Imre Zsoltné (elnök), Buga Márta,
Nagné Laskó Margit, Nitsch Zol-
tán, Takács István

Számlaszám: 58600252-10011386

Adószám: 18530069-1-08

Gyülekezetünk egyházi szolgálatai

Keresztelés: Gyermeüket keresz-
tény hitben nevelni akaró szülők
kérhetik gyermekük keresztelését.
Ennek alapfeltétele, hogy az egyik
szülő evangélikus legyen és mind-
két szülő, valamint a keresztszülők
legyenek megkeresztelve. A ke-
resztelés nincs korhatárhoz kötve,
így keresztelését kérheti felnőtt
ember is, aki megtért Istenhez.

Konfirmáció: A megkeresztelt és
hitben nevelt gyerekek 7 éves ko-
ruktól járhatnak bibliaóra, amely-
ben mélyíthetik ismeretüket és hi-
tüket. 13 éves kortól, a gyermek-
ként megszerzett hit megerősítését
szolgálja a konfirmációs bibliaóra.
A konfirmandusok az 1 éves felké-
szítő szakasz végén vizsgát tesz-
nek.

Esketés: Megházasodni annyit
jelent, mint elkötelezni magunkat
egymásnak és fogadalmat tenni az
Úr Isten előtt. A házasságkötés
feltétele, hogy az egyik fél evangé-
likus legyen és mindketten meg-
legyenek keresztelve.

Lelki gondozás: A nehéz élet-
helyzetbe került ember számára
nincs biztosabb út, mint az Úrhoz
és a Szentíráshoz fordulni. Lelké-
szi titoktartás mellett van lehetőség
személyes lelki gondozásra, négy-
szemközti beszélgetésre is.

Temetés: Az egyházi temetés igé-
nyének bejelentésekor a hozzátar-
tozónak személyesen kell megje-
lennie. Nem tartunk külön gyász-
misét, hanem a temetést követő
istentiszteleten imádságot mon-
dunk az elhunyt emlékére.

Gyülekezeti alkalmaink

Istentisztelet

Vasárnap

09:00 Levél
10:00 Mosonmagyaróvár
11:00 Hegyeshalom
14:00 Rajka

Gyermek bibliaóra

Hétfő

13.30 Levél
14.30 Hegyeshalom
15.30 Rajka

Kedd

08:00 Piarista Iskola
08:55 Piarista Iskola

Szerda

16:00 Óvári gyülekezeti terem

Csütörtök

11.40 Halászi

Konfirmációs felkészítő

Szerda

17:00 Óvári gyülekezeti terem

Felnőtt bibliaóra

Csütörtök

18:00 Óvári gyülekezeti terem

Gyülekezetünk előljárói

Kiss Miklós

esperes-lelkész
20-824-97-12

Nagy Zoltán **Heincz Sándor**
felügyelő gondnok
30-937-21-80 96-213-276

Presbiterek:

Dr. Cserháti Géza, Günther János,
Heincz Sándor, Heincz Sándorné,
Horváth Balázs, Horváth Jenő,
Ihász Kálmánné, Kovács Gyula,
Nagy Sándor, Nemes Irén,
Scheibné Vajda Edit, Tóth Erika,
Török Gyula, Tuller Kálmánné,
Varga Ildikó, Varga Tamás

Presbitérium:

Döntéshozó testület, amelynek a
presbiterek, a felügyelő és a lel-
kész a tagjai.

Lelkeszi hivatal elérhetősége:

Mosonmagyaróvár, Magyar u. 33.
Telefon: 96-217-160

Elérhetőségeink a világhálón:

mosonmagyarovar.lutheran.hu

hu-hu.facebook.com

/pages/Mosonmagyaróvári-
Evangélikus-Gyülekezet

Impresszum:

A Mosonmagyaróvári
Evangélikus Gyülekezet
ingyenes hírlevele, mint
a Presbitérium nyomtatottan
és elektronikus formában
terjesztett alkalmi kiadványa

Felelős kiadó:

Kiss Miklós, esperes-lelkész

Szerkeszti:

Vizsy Ferenc (30-633-21-77)

További közreműködők:

Nagy Zoltán, Ferenczy Balázs,
Vizsy-Gombosi Lilla

Email:

vizsyfi@gmail.com